นิทานเวตาล..... เรื่องที่ 16

นำเสนอเมื่อ : 9 ธ.ค. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 16

พระราชาศิวิรีวรมเสนเสด็จกลับไปที่ต้นโศก ดึงเวตาลลงจากกิ่ง เอาพาดไว้บนพระอังสาตามเดิม และในขณะที่เดินทางกลับไปทางเก่านั้น เวตาลก็กล่าวขึ้นอีกว่า "ราชะ โปรดฟังข้าสักนิด ข้ามีเรื่องดี ๆ จะเล่าให้พระองค์ฟัง"

ในโลกอันไพศาลนี้ มีชุมเขาอันใหญ่มหึมา ชื่อภูเขาหิมวัต อุดมด้วยรัตนาภรณ์ทรงมายาแปลกพิษณุ และ ณ ที่นี้ก็เป็นที่เกิดของเทวีทั้งห้าคือ พระคงคาและพระเตารี (พระอุมา) ผู้เป็นที่โปรดปรานของพระศิวะ ภูเขาอันมีนามกระฉ่อนนี้ยังหาได้มีคนหนึ่งคนใดเคยปีนขึ้นไปถึงยอดได้ ม หมาบรรพตนี้จึงขูยอดตระหง่านสั่งภูเขาทั้งปวง ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ เมื่อเทลากีเดผเพลงขับรบ ยอดสูงที่ไปคอดตั้งสามโลก ที่ใดเขาทิมวัตนี้ตั้งขึ้นเป็นที่ตั้งของเมืองทนมคร (เมืองทอง) ซึ่งมีวาสนาวิราวราวกับสวรรค์ทั้งสิ้น ชนชาวเมืองล้วนมีรูปร่างสะอาดงดงามยิ่งพิศพิพาดเลงาะ

แต่กาลนานนั้นก็ดีกฤๅปรวร์หมาแล้ว เมื่อทองดังกล่าวนี้เป็นที่อยู่ของเทพาวิทยาธรทั้งหลาย ซึ่งมีพระเจ้ายิมูตเกตุเป็นพระราชา งามล่างดังพระอินทร์ประทับอยู่บนเขาพระสุเมรุ ในพระรูปอุทยานของพระองค์มีต้นไม้สารพัดนึก (กัลปพฤกษ์) ต้นหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ทรงเมหนของราชชตระถูดเป็นอย่างยิ่ง ต้นไม้ต้นนี้มีโดมีชื่อว่า "ผู้ให้ความไฟปรารถนา" โดยเร่ทเหตุผลก็หามิได้ พระราชาผู้เปี่ยปุขาชุพนไม่สารรจดนนี้ผยาวงจริงไจ้ และทรงขอพระโอรสอยู่ทหนึ่ง ในกาลดอมาพระองค์ก็ได้โอรสสมความปรารถนา พระกุมารอุอยู่นี้สามารถกระถิกาชาติได้ และเป็นพระเทพิสิตรกลับชาติมาเกิด เจาชาธเป็นผู้ที่กลายาญยิ่งและมีความเกบกลาสมเป็นวีรบุรุษคนหนึ่ง นอกจากนี้พระองค์ยังเป็นผู้ให้พระทัยแบคตากรุณแสดัวเลกทั้งหลายโดยทั่วหมา เจาชาผยาพุทรงคุณธรรมอันโดเดนนี้ มีพระนามว า ชีมูตวาหนะ และเอ็ยเจริญวัยขึ้น พระบิดาที่สถานปนโทเป็นมกุฎราชทูาน เพราะทรงมีคุณสมบัติดีทั้งหลาย

เมื่อชีมูตวาหนุได้เป็นเจ้าชายวรัฐทายาทใหม่ ๆ ปรากฏว่าเหลามหลวีมีความเป็นหูงในเรื่องสมบัติอันประเสริฐของแวนแวนดีก ดูนกัลปพฤกษ์เป็นอันมาก ไฉ่พากันมาแล้วและทูลว่า "ข้าแดพระภูมาร บ้านเมืองของมุรานี่เจริญรุ่งเรืองก็เพุาะมูาปีดนกัลปพฤกษ์อันสุดประเสริฐหาสิ่งใดเสมอเหมือนมิได้เป็นหลักบ้านเมืองอยู่ ดาบใดที่เราเรายังมีดนไม่นอยู่ แมพระอินทุและศุดรเหลาายใด ๆ ก็หาอาจทำอันตรายเมาราใดไม่ ชีมูตวาหนใดจึงขนกันก็รู้พึงว่า "อนึจจาอยู่ บรรพบุรุษของเรา และแมคนปจจุบันเหตานั้น จะมีดุษณีอุปอันประเสริฐนี้อยู่ ก็หาโดอะไรอันสมควรจากตนไม่ดีไม เชปปรากนากันแต่เหยุ่ดสมบัติพิสูตานเพื่อดุนเองแทบทั้งสิ้น เขาทำให้ตาของตนต้ากขาวมลง และทำไหตนไม่นึพลอยถากเหยุ่ยดขยาไปด้วย ดีละ ขาจะทำอะไรดังที่ชาวิตดีไม่ง่ั" คิดดังนั้นแล้วก็เขาไปเฝ้าพระบิดาไนที่ประทับรไหฐานและทูลว่า "พระบิดาเจาขา ชามีความคิดว่า บรรดุชาวโลกทั้งหลายผู้ล้วนมีความคิดวาชีวิตนี้เป็นที่รื่นรมยทาที่สุดมิได้ เกิดมาแล้วตองเสวยสุขไทเต็มที่ ทาวไมวาทุกสิ่งทุกอยางล้วนเป็นนิจจัง ทาความจีรังยั่งยืนไม่ได ชีวิตของคนเราย่นสั้นนัก ถาจะเปรียบกับเหมือนดูดั่งไหระเลยกัน มันเกิดไจ้ มันก็เสียมุสูญได ทาังที่สมจุควชีดูคนเราความประเสริฐปุัญชิกิดีด ความเอื้อเฟื้อแด่ผู้ยากไร้ และเกื้อกูลแก่ผู้ทุกข์ยากลำบากทั้งปวงนั้นดาทากที่เป็นหลักชีวิตรรมอันดีงามประเสริฐ ๆ ฤๅ พระบิดาเจาขา ขอโทษไดทำสิ่งที่ตองการตามความมุงหมายของขาเถิด ขาจะขอสิ่งอันพึงปรารถนาไหนเพื่อนบานและเพื่อนรวมโลก ไหเขามีความสุขโดยทั่วหนาเถิด"

เมื่อชีมูตวาหนุได้ยินดังนี้ ก็เกิดความปีติยินดีเป็นอันมาก ไฉ่พากันมาแล้วและทูลว่า "ข้าแดพระภูมาร บ้านเมืองของมุรานี้เจริญรุ่งเรืองก็เพุาะมูาปีดนกัลปพฤกษ์อันสุดประเสริฐหาสิ่งใดเสมอเหมือนมิได้เป็นหลักบ้านเมืองอยู่ ดาบใดที่เราเรายังมีดนไม่นอยู่ แมพระอินทุและศุดรเหลาายใด ๆ ก็หาอาจทำอันตรายเมาราใดไม่ ชีมูตวาหนใดจึงขนกันก็รู้พึงว่า "อนึจจาอยู่ บรรพบุรุษของเรา และแมคนปจจุบันเหตานั้น จะมีดุษณีอุปอันประเสริฐนี้อยู่ ก็หาโดอะไรอันสมควรจากตนไม่ดีไม เชปปรากนากันแต่เหยุ่ดสมบัติพิสูตานเพื่อดุนเองแทบทั้งสิ้น เขาทำให้ตาของตนต้ากขาวมลง และทำไหตนไม่นึพลอยถากเหยุ่ยดขยาไปด้วย ดีละ ขาจะทำอะไรดังที่ชาวิตดีไม่ง่ั" คิดดังนั้นแล้วก็เขาไปเฝ้าพระบิดาไนที่ประทับรไหฐานและทูลว่า "พระบิดาเจาขา ชามีความคิดว่า บรรดุชาวโลกทั้งหลายผู้ล้วนมีความคิดวาชีวิตนี้เป็นที่รื่นรมยทาที่สุดมิได้ เกิดมาแล้วตองเสวยสุขไทเต็มที่ ทาวไมวาทุกสิ่งทุกอยางล้วนเป็นนิจจัง ทาความจีรังยั่งยืนไม่ได ชีวิตของคนเราย่นสั้นนัก ถาจะเปรียบกับเหมือนดูดั่งไหระเลยกัน มันเกิดไจ้ มันก็เสียมุสูญได ทาังที่สมจุควชีดูคนเราความประเสริฐปุัญชิกิดี ความเอื้อเฟื้อแด่ผู้ยากไร้ และเกื้อกูลแก่ผู้ทุกข์ยากลำบากทั้งปวงนั้นดาทากที่เป็นหลักชีวิตรรมอันดีงามประเสริฐ ๆ ฤๅ พระบิดาเจาขา ขอโทษไดทำสิ่งที่ตองการตามความมุงหมายของขาเถิด ขาจะขอสิ่งอันพึงปรารถนาไหนเพื่อนบานและเพื่อนรวมโลก ไหเขามีความสุขโดยทั่วหนาเถิด"

เมื่อชีมูตวาหนกล่าวดังนี้ พระเจ้าชีมูตเกตุผู้เป็นบิดาก็ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย พ่อยากได้อาณาก็เพื่อลูกเท่านั้น ถ้าเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมต้องการสละมัน มันจะมีค่าอะไรสำหรับพ่ออีกเล่า พ่อแก่แล้วจะปรารถนาอะไรอีก"

เมื่อพระบิดาตรัสว่า "ตามใจเจ้าเถิด" ชีมูตวาหนก็ถวายบังคมลาออกไปยังคนัลปพฤกษ์ และกล่าวกะต้นไม้ว่าพิพจ์ว่า "โอ เทวะ พระองค์ได้ประสิทธิ์ประสาทสิ่งอันใดๆ ๆ ปรรถนามามาแล้วทั้งในอดีตและปัจจุบัน ครั้งนี้ข้าทูลขออยู่ง่างเดียวเท่านั้น ขัวูขอให้ชาวโลกุณปรารถาความยูาทูณ และขอความมีไชตยงสถิตอยู่กับเขาเหตานั้น จงไปเถิด ขอให้ทาไสสำเร็จสมความมุงหมาย ขาถกเจ้าไหนก็ลกของที่ปรรถนาความมังดั่งร่ำรวยเหตานั้นเผล ะจงไปเถิด" เมื่อชีมูตวาหนกล่าวหรอมูกับพุมเมืองแล้วและแสดงความเคารพเชนนี้แล้ว ก็มีเสียงมาจากยุคนกัลปพฤกษ์ว า "เมื่อทุวนปลอยชาแล้ว ขาก็ขูลาจากท่าน ณ บัดนี้" และไหณ้พลันนั้น ณ ที่นั้น และต้ากงชีวิตอกกันก็ลอยขึ้นสูสวรรค และแหงผ้นแทงแกวเแหนนั้นทงทั้งปวงก็ตกลงกันลงไปจากที่นั้นทั้งสิ้น ชีมูตวาหนก็ไดเห็นไหนพวกเขาทั้งหลายเหตานั้นเหมือนกันกับที่ชาวิตดีไดเห็นไหนเมื่อครั้งเมื่อนนั้นทั้งสิ้น ชีมูตวาหนไดรับการแขของสาฐการตลอดสามโลก

การกระทำครั้งนี้ ทำให้บรรดาพระญาติวงศ์ทั้งปุวงเดือดร้อนและแค้นมวกเพราะ "ผู้ใจสบบัติ" ดีอกัปพฤกษ์หนุนั้นได้ลอยไปสู่สวรรค์แล้ว เพราะดมีมีของชีมูตวาหนุ ทำให้พวกตนพลอยหมดลาภไปด้วย จึงรวมหัวกันนำบริวารมาล้อมวังเพื่อจะขู่บังไดชีมูตวาหน และมิดา ออกไปจากราชอาณาจักร ชีมูตวาหนและเพื่นดังนั้นก็กลาวมูกพระเจาชีมูตมูกดูผู้มิดาวา "ทานพอ เราจะเกดพทำลังดุณไปสู่กับพวกเขาเราก็ทำได้ แดนั่นหมายถึงสงครามและการเสียเลือดเนื้อ ถาดุนไจวางมิดาวามปรรถนาจะครองอาณาจักรนลุลาะก็ เขาจะต่องขาพพ้นพรูญาติพี่นองของเขาขายเป็นเป็นอ เพียงเพื่อสนองความปรรถนาของเขาเท่านั้นหรือ เขาจะตองทำอยางแลหรือ ดังนั้นราไขพวรรถ จะมีประโยนอันใดแกเราสองพอลูกกิดดาน ลูกวาเราควรจะเอาไปดีกวา ไปที่ดงไม้ใหญ่ที่ไม่ไกลนาย เป็นที่สงบสุขมูลใด ทาังที่สมจุควชีดูคนเราความประเสริฐปุัญชิกิดี ความเอื้อเฟื้อแด่ผู้ยากไร้ และเกื้อกูลแก่ผู้ทุกข์ยากลำบากทั้งปวงนั้นดาทากที่เป็นหลักชีวิตรรมอันดีงามประเสริฐ ๆ ฤๅ พระบิดาเจาขา ขอโทษไดทำสิ่งที่ตองการตามความมุงหมายของขาเถิด ขาจะขอสิ่งอันพึงปรารถนาไหนเพื่อนบานและเพื่อนรวมโลก ไหเขามีความสุขโดยทั่วหนาเถิด"

เมื่อชีมูตวาหนกล่าวดังนี้ พระเจ้าชีมูตเกตุผู้เป็นบิดาก็ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย พ่อยากได้อาณาก็เพื่อลูกเท่านั้น ถ้าเจ้าผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมต้องการสละมัน มันจะมีค่าอะไรสำหรับพ่ออีกเล่า พ่อแก่แล้วจะปรารถนาอะไรอีก"

เมื่อพระเจ้าชีมูตเกตเห็นชอบด้วยตามข้อสนเขอของโอรส ชีมูตวาหนก็พาบิดาพร้อมด้วยมารดาหนีออกจากวัง เดินทางไปยังภูเขาขลยะ สละราชสมบัติไว้เบื้องหลังอย่างสิ้นอาลัยไยดี ณ ที่นั้นชายทหนุมก็เตาะแสวงหาชัยภูมิอันเหมาะที่จะตั้งอาศรม และได้พบทุเขาซึ่งมีธารน้ำไหลผ่าน มีป่าจันทน์ห้อมล้อมรอบอุมิดชิดดีก็ลงมือสร้างบรรณาศรมขึ้นณ ที่นั้น และตั้งการชีวิตอยางสงบสุขกับบริวารตามปรารถนา มีความสงบสุขไรความกังวลใด ๆ ในกาลดอมาชีมูตวาหนก็ได้เพื่อนใหม่คนหนึ่งชื่อ มิดาวาฐ เป็นบุตรของท้าวหนาดนักสิทธิ์ผู้หนักอยู่บนภูเขาขลยะแหงนั้น

วันหนึ่ง ขณะที่ชีมูตวาหนกำลังเดินเที่ยวอยู่ ณ บริเวณป่าแห่งนั้น ก็แลเห็นหิราทของพระแม่เจ้าเตารี ซึ่งตั้งอยู่ในสวนจึงจะเข้าไปทำการสักการบูชาต่อเทวรูปนั้น ณ เทวาลัยนั้นเอง เจ้าชายหนุ่มก็แลเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งมีรูปร่างงามเลวดล้อมด้วยเหตานางบริจาริการำลังบรรเลงพิณอยู่ เป็นการหอมถวายพระอิศวรในพระอิศวรนาถ ความไพเราะของเสียงพิณเป็นที่ยินดียิ่งนักในยาก ขนาดเนื้อทุราญอ่อนนิ่งไม่กระดุกกระดิก เพื่อเจ้ยหูดดู่เสียงแห่งพิณที่พยนั้นด้วย นัยนตาอันมีกมุมโตแจ่มแจ้วไปเดียงสา หญิงสาวผู้นี้ร่างเล็กแบบบางและมีอายุอันคมกล้ง ราวกับรูปพระอาจารตพรมโดกคนแบบของนางดวยอิฬพระทัยตนเองไม่ได้ ที่ชีมูตวาหนใดเห็นาพนางก็ตกลุ้ง สึกเหเหือนวนางใดแทงกระสุนปืนลักษณอันงามสงาสยาของขาเขาไปเสียบกนอีบนางทั้งใจ ดวงจิตของนางก็ทั้งปวงไหนแนเขา แต่เหชวงเวลาอันคั่นนั้นเอง ก็มีเสียงลอยลมมาจากเทหแนเขา ดวงจิตของนางก็ทั้งปวงไหนหมุน และมีความรู้สึกเหมือนแลเห็นพระวัสดนเทพบุตรมาปรากฏกายเผาะหนาน แสดงความอาลัยในการถูกเผาไหมของพระราชาเทพผู้เป็นปิยสหายของพระองค์ หญิงสาวมีอาการรุนงงเหมือนจิตใปอยู่กับราวงนแลอดีวลีมีดพิฆเมลอดใหเสียงเพลงหยุดชะงักและขนุดหนึ่งในที่สุด

เมื่อชีมูตวาหนได้เตี ก็เกิดความใคร่ว่านางเป็นใครกันแน่ จึงถามนางกำนัลผู้ตอบรับใช้นางว่า ผู้เลอโฉมนี้มานามว่ากระไร เป็นลูกเต้าเหลาใคร เมื่อนางกำนัลได้ฟังก็ตอบว่า "นางชื่อมลยวดี เป็นผู้ของขอบมิดาวาฐ และบิดาของนางคือวิศวาวสุ ราชาแห่งสิทธะทั้งหลาย" เมื่อนางกล่าวดังนี้แล้วชีมูตวาหน เป็นการเผยประวัติของนางมลยวดี และวงศตระกูลแลวิถีถามประวัติชีมูตวาหนและวรชตุผู้ทั้งสอง คือผู้ถามและผู้ตอบจากนี้ไปก็ตกลงออกมามบรรพตวา ว่าเป็นใครมาจากไหน หลังจากที่นางก็ราวงานตอมลยวดีได้ทราบโดยยอ ๆ นางมลยวดีได้ฟังก็ถลาถลัน ๆ ว า "ท่าไม่ใช่ชูเชิญเจาชายแห่งวิทยาธรมูมาเยือนมาที่นี่เลา เพราะพระองค์นนเป็นผู้ทรงเรียกชื่อเรียกขานนามของพระองค์ทั้งปวง ดังนั้นเราจึงเรียกขานชื่อเรียกขานนามของพระองค์ทั้งปวงนั้นเอง ขาจะทำอะไรดีหนอ ขาจะทำอย่างไรดีหนอ ขาจะทำอย่างไรดีหนอ" ขณะที่นางกำลังเรียกขานชื่อเรียกขานนามของพระองค์ทั้งปวงนั้นเอง ก็เกิดมีเสียงลอยลมมาจากอากาศว า "ลูกเอย อยาร้อนรนไปเลยลูก เพราะชีมูตวาหนเจาชายแห่งวิทยาธร ผู้จะเป็นจักรพรรดิโลกในอนาคตกาลนี้แล จะเป็นสวามีของเจ้า"

ขณะเมื่อพระเทวีคลีสลัดนี้ ชีมูตวาหนก็พลอยได้ยินด้วย จึงเงินครงปาทำนาง ดวยจิตด้วยบุตรชูผู้เป็นสหาย บุตรชูผู้กล่าวแก่นางว า "เหู้นไหมนี่แหละคือเจ้าบ่าวผู้ชื่อพระเทวีประทานให้เจ้า" ชีมูตวาหนได้กล่าวต่อนางด้วยน้ำเสียงอันอ่อนละมุนมุ่งเอ้าไลมนางไห้ขึ้นไจ พลางแทบวออกจากคอของนางและดึมต่าในความสดีกคอกันเหมือนไคเสพละออยไดแทงน้าทิพยอันเป็นอมตะ นางมลยวดีสูดแลแห็จะรขูบเขิน ได้เตกมลงขึดเขียนอะไรเลบนพื้นดิน ขณะนั้นนางพี่เลี้ยงก็ไผลเขามา และกลาวดวยความปีติว า "นองเอยู เจาชายเชิดดีนัก ในที่สุดเจ้าก็ได้สิ่งที่เจ้าปรารถนามากที่สุด เพราะวันนี้ผ้ชายของเจ้าคือผู้มีชวรวสุเได้ทูลพระปิยดาของเจ้าขอเจ้าไปเป็นภรรยาแล้วนี้ ขาแอบไดยินมาวาดังนี้ "พระบิดาเจาขา พญาวิทยาธรศิตชีมูตวาหนผู้นั้น ผู้เป็นที่ยูกยองของคนทั้งโลก เพราะชายหนุ่มผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่ ก็จงรีบมาจัดแจงแต่งงานกันเสียเถิดที่กชูจะมีความสุขดี ชีมูตวาหนก็ไผลมาจากที่ลับ ขาจึงรีบมาเตือนนางเจ้าชายหนุ่มผู้นี้ก็ตกลงมาจากที่นั้นทันที